

Ντιμίτερ Ινκιόφ

Η αδερφή μου η κλάρα και τα ωραία λεφτουδάκια

Εικονογράφηση: Fritz Goller

Μετάφραση: Εύα Βαρδάκη-Βασιλείου

Επιμέλεια: Φίλιππος Μανδηλαράς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Να 'ναι, λέει, όλες σου οι τσέπες γεμάτες λεφτά και η σχολική σου τσάντα το ίδιο. Για λίγο το 'χεις; Έτσι σκεφτόμασταν η αδερφή μου η Κλάρα κι εγώ. Και θέλαμε οπωσδήποτε να γίνουμε πλούσιοι. Η Κλάρα, μάλιστα, ήθελε να γίνει εκατομμυριούχος...

Περιεχόμενα

Η εκατομμυριούχος	10
Ο θείος με την κληρονομιά	18
Το γουρουνάκι-κουμπαράς	26
Λεφτά για κάψιμο	40
Η μοιρασιά	54
Ο ζητιάνος	70
Ο κουμπαράς των ονείρων μας	84

Η εκατομμυριούχος

Μια μέρα ήρθε η αδερφή μου η Κλάρα και μου ανακοίνωσε:

— Ξέρεις κάτι; Σήμερα πήρα μια πολύ σημαντική απόφαση.

— Δηλαδή;

— Αποφάσισα να γίνω πάρα πολύ πλούσια.

— Πόσο πλούσια;

— Πάρα πολύ πλούσια. Τόσο πλούσια, που να έχω όλες μου τις τσέπες γεμάτες λεφτά και το ίδιο και τη σχολική μου τσάντα.

Μόλις το άκουσα, έκανα τρεις τούμπες και φώναξα δυνατά:

— Ζήτω! Γιούπι!

— Γιατί ουρλιάζεις έτσι;

— Από τη χαρά μου, Κλάρα. Έχω μεγάλη χαρά που θα γίνεις πλούσια. Γιατί σε ξέρω καλά! Όταν πεις κάτι, πάντοτε το κάνεις!

— Εγώ θα γίνω πλούσια. Όχι εσύ.

— Ναι, αλλά εγώ θα έχω μια πλούσια αδερφή. Κι όταν γίνεις πλούσια, θα μου αγοράζεις κάθε μέρα παγωτό. Αχ, τι ωραία!

—Μπορεί και να μη σου αγοράζω απολύτως τίποτα!

—Μα γιατί;

—Γιατί οι πλούσιοι είναι τσιγκούνηδες. Αυτό το ξέρει και η γάτα μας!

Εμένα δε μ' άρεσε καθόλου αυτό. Σκέφτηκα λιγάκι και είπα:

—Εσύ όμως όχι, Κλάρα. Εσύ δε θα γίνεις ποτέ σου τσιγκούνα.

—Πού το ξέρεις;

—Μα σε ξέρω καλά. Ποτέ σου δεν ήσουν τσιγκούνα.

—Μπορεί όμως να γίνω πολύ τσιγκούνα όταν θα γίνω πολύ πλούσια.

—Το λες σοβαρά;

—Και βέβαια.

—Και τι θα κάνεις, τότε, με τα πολλά λεφτά; Τότε που θα 'χεις όλες σου τις τσέπες γεμάτες λεφτά και την τσάντα σου το ίδιο;

— Θα τα μετρώ, μου είπε η Κλάρα.
Κάθε μέρα.

— Και γιατί κάθε μέρα;

— Για να βλέπω πόσα λεφτά έχω.

— Και δε θα μας αγοράζεις απολύτως
τίποτα;

—Όχι, δήλωσε η Κλάρα. Γιατί να ξοδεύω τα ωραία μου λεφτουδάκια; Αν ξοδεύω τα λεφτά μου, μετά δε θα 'χω λεφτά και δε θα 'μαι πια πλούσια. Κατάλαβες τώρα; Γι' αυτό οι πιο πολλοί πλούσιοι είναι τσιγκούνηδες.

—Μα τότε, είναι πολύ φτωχοί.

—Ποιοι;

—Οι τσιγκούνηδες πλούσιοι. Γιατί ποτέ δεν αγοράζουν τίποτα, από τον φόβο τους μη φτωχύνουν. Για pes μου, Κλάρα, θα 'θελες στ' αλήθεια να γίνεις έτσι;

—Όχι.

—Τότε, καλύτερα να παρατήσεις το σχέδιό σου. Να μείνουμε όπως είμαστε. Κι όταν έχουμε κανένα πεντάευρο, ν' αγοράζουμε αμέσως παγωτό. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι! είπε η Κλάρα και ρώτησε: Δε μου λες, έχεις ένα πεντάευρο;

Είχα. Το ξετρύπωσα στη στιγμή. Και

τρέξαμε αμέσως στο παγωτατζίδικο της γωνίας. Πήραμε ο καθένας μας ένα χωνάκι με μια όμορφη μεγάλη μπάλα παγωτό. Εγώ σοκολάτα και η Κλάρα φράουλα. Και ο καθένας μας έγλειψε λιγάκι από το παγωτό του άλλου. Ήταν καταπληκτικό, σαν να είχε ο καθένας μας από δυο μπά-

λες παγωτό. Και μας είχαν περισσέψει και λεφτά.

—Τι καλά που είμαστε ξεφτέρια στο μυαλό! είπε η Κλάρα.

Και είχε δίκιο. Αλλιώς, θα είχαμε αγοράσει και οι δυο μας ίδιο παγωτό!

ΝΕΕΣ
ΓΕΥΣΕΙΣ
ΦΡΑΟΥΛΑ
ΚΕΡΑΣΙ
ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
ΣΟΚΟΛΑΤΑ
ΦΙΣΤΙΚΙ
1,5€ η μπάλα

Ο θείος με την κληρονομιά

Πολύ γρήγορα το μετάνιωσα που έπεισα την Κλάρα να μη γίνει πλούσια.

Γιατί σίγουρα είναι πολύ ωραίο πράγμα να είσαι πλούσιος.

Αν η Κλάρα ήταν πολύ πλούσια κι

είχε την τσάντα της και όλες τις τσέπες της γεμάτες λεφτά, τότε σίγουρα θα της έπεφτε κάποια στιγμή κανένα πεντάευρο από τις γεμάτες τσέπες. Χωρίς να το καταλάβει βέβαια – έτσι το έβλεπα με τη φαντασία μου.

Και μ' αυτά τα λεφτά εγώ θα μπορούσα ν' αγοράσω κάτι. Ενώ τώρα, αν καθόμουν να περιμένω να της πέσει έστω και ένα ευρώ από τις αδειανές τσέπες, δεν είχα καμιά ελπίδα.

Αχ, γιατί να μην είναι πλούσια η αδερφή μου η Κλάρα;

Δε θα 'ταν καθόλου άσχημο για μένα, εδώ που τα λέμε.

Πήγα λοιπόν και τη ρώτησα:

—Κλάρα, πώς γίνεται κανείς πλούσιος;

—Και πού θες να ξέρω; μου είπε.

—Μα εσύ πριν από μερικές μέρες ήθελε να γίνεις πλούσια. Το ξέχασες;

—Όχι βέβαια. Το θέλω ακόμη.

—Τότε, θα πρέπει να ξέρεις πώς γίνεται κάποιος πλούσιος.

—Δεν το ξέρω όμως.

—Και πώς, τότε, θα γίνεις πλούσια, αφού δεν το ξέρεις;

—Αυτό δεν το ξέρω ούτε' εγώ. Θα πρέπει να το σκεφτώ.

—Δεν έχεις ακούσει ποτέ σου πώς έγινε κάποιος πλούσιος;

—Και βέβαια. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι στον κόσμο που έγιναν πλούσιοι μέσα σε μια νύχτα.

—Μα πώς όμως; Για να κάνουμε κι εμείς ακριβώς ό,τι έκαναν κι εκείνοι!

—Το ξέρεις το βιβλίο *Ο μικρός εκατομμυριούχος*;

—Όχι.

—Είναι μια ιστορία που λέει για ένα μικρό παιδί, μικρό σαν εσένα, που δεν

ήξερε ακόμη να διαβάζει, κι έγινε εκατομμυριούχος μέσα σε μια νύχτα. Με έναν πύργο, δυο σκυλιά, τρεις υπηρέτες και τέσσερα αυτοκίνητα.

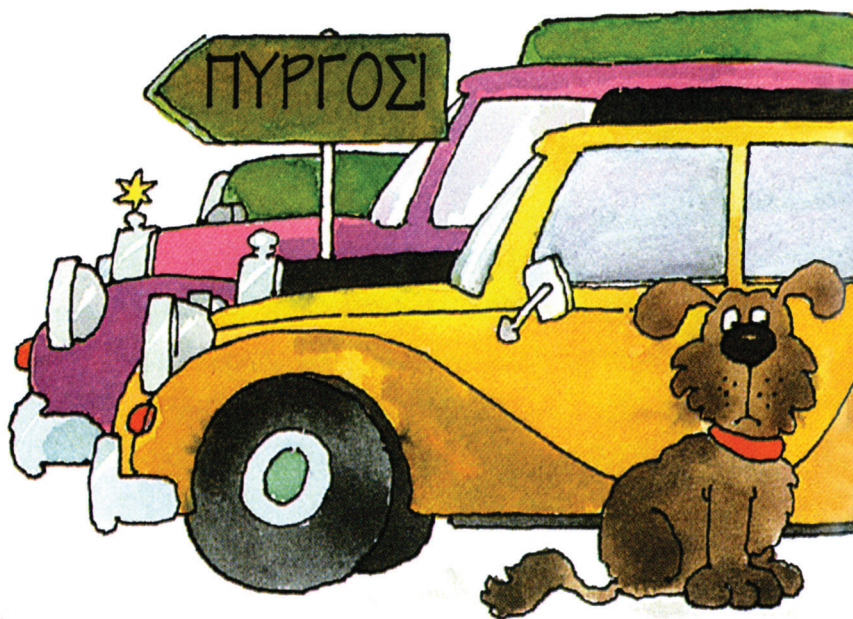
—Ανακάλυψε κάποιο θησαυρό εκείνο το παιδί;

—Όχι! αναστέναξε η Κλάρα βαθιά. Πέθανε ο θείος του.

—Και λοιπόν;

—Ο θείος ήταν εκατομμυριούχος και του τ' άφησε όλα κληρονομιά: τον πύργο, τα δυο σκυλιά, τους τρεις υπηρέτες, τα τέσσερα αυτοκίνητα και, ακόμη, πολλά πολλά λεφτά.

—Και χάρηκε τότε πάρα πολύ εκείνο το παιδί;

—Όχι, βρε κουτορνίθι. Λυπήθηκε.

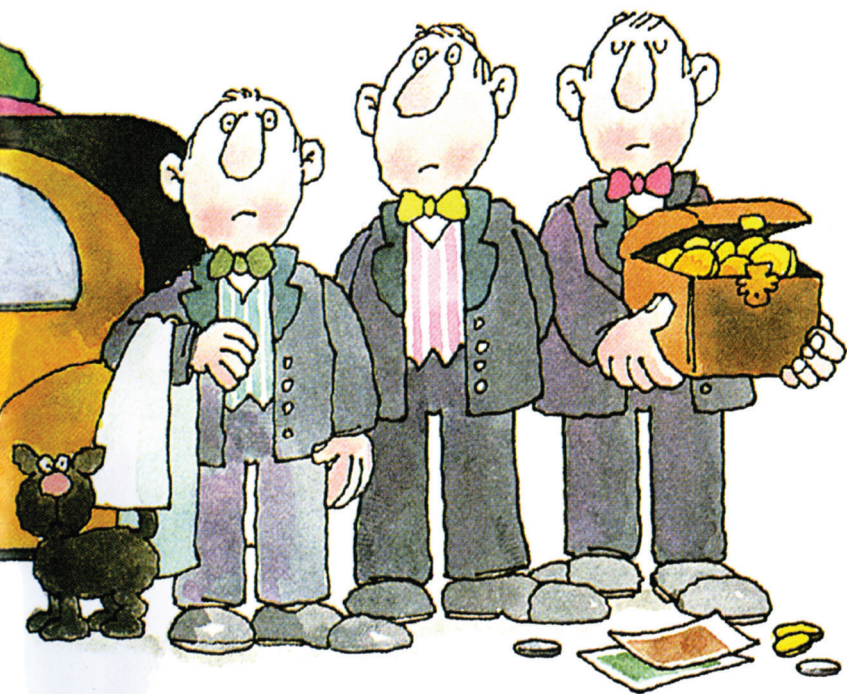
—Μα γιατί;

—Γιατί είχε πεθάνει ο θείος του. Μα τίποτα δεν καταλαβαίνεις;

Σκέφτηκα λιγάκι και είπα:

—Και βέβαια. Τώρα είμαι κι εγώ πάρα πολύ λυπημένος.

—Μπα, και γιατί;

—Τι θα πει γιατί; Δεν καταλαβαίνεις;

—Όχι!

—Γιατί εμείς δεν έχουμε κανέναν τέτοιο θείο που να πεθάνει, Κλάρα, και να μας αφήσει έναν πύργο, δυο σκυλιά, τρεις υπηρέτες και πολλά πολλά λεφτά. Μια χαρά θα περνούσαμε με όλα αυτά.

